

Vážení diváci, minulý týden přehlídka odstartovala svižným představením „WES“ suchdolského spolku, a ani dnes nenecháme vaše bránice odpočinout. Postará se o to Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi se svou inscenací hry Voskovce a Wericha „Těžká Barbora“. Věříme, že ne jeden z diváků si bude pobrukovat spolu s herci písně Jaroslava Ježka. Vosk(n)oviny se vrací k představení z minulého týdne, jednak zajímavými rozhovory s protagonisty hry, ale také v malé recenzi Václava Veselého a „mini“ hodnocení celé poroty. Nechybějí ani názory členů souboru Jiřího Voskovce „z herecké šatny“. A kdo se těší na další rozbor pověry od Oldy Randuly, bude potěšen tentokrát jednou vysloveně hereckou pověrou – rituálem - týkající se „nakopnutí a někdy i poplívání“ pro štěstí před představením. Pokud jste soutěživí, nezapomeňte se podívat na první straně na náповědu k dnešnímu představení. Přejeme vám hezkou zábavu.

Nepouštět je do Hornbachu!

To byla moje první poznámka zapsaná krátce poté, co představení začalo. Na scénu totiž vtrhli herci a okamžitě rozehráli až neuvěřitelné akrobacie s hliníkovými štaflemi různých tvarů a velikostí. Akční scénografie ve mně evokovala situaci v hobbymarketu se sortimentem ve slevě krátce po otevření obchodu. Diváci se však nacházeli

před obrazem dění ve westernovém městečku, kam stepní vítr dokonce vehnal typický kutálejší se keř.

Suchdolský divadelní spolek SUD si s představou westernu, jako klasického fikčního žánru o divokém západu, poradil po svém. Nechyběli kovbojové a pistolníci na koních (v našem případě na tříkolkách), kteří nosí kožené obleky a vesty, široké klobouky, boty s ostruhami a šátky zakrývající obličej. (stříh podlehl jednodušším módním trendům). Představením se nesly písně jak z Tenkrát na západě v podání muzikantů a klíčové momenty svými acapella tóny umocňovalo pěvecké dívčí kvarteto.

Svižná westernová komedie kabaretního stříhu měla pohybově náročné tempo s fyzicky náročnými momenty. Prý na přání herců, kteří takové zadání předložili režisérce Lence Chaloupkové. Ta si důvtipně poradila i s jmény postav, kdy žena starosty byla hamizná La Cottová, jejich dcera Mila Stale a o majitelce střelnice se dalo říct, že Pallee Yeeto. Zato střelec Wes byl Leeny a zlosyn, co chtěl zbohatnout, se jmenoval Don Mamon. Dost práce na scéně měl představitel Kulky, tedy střely vycházející z revolveru a často minoucí cíl. Aktérům vystoupení se však podařilo neminout pozornost publika, které je ve svém hodnocení pochválilo.

Václav Veselý

... pozvánka na další představení

neděle 22. 9.: **Heřmánková víla**

DS J. K. Tyl, České Budějovice

Děti si přijdou na své v napínavé pohádce o zvědavé víle, která v touze poznat svět opustí svůj heřmánkový květ. Inscenační forma černého divadla vtáhne do čarovného světa přírody i dospěláky.

pátek 27. 9.: **Pytláková schovanka aneb Šlechtný milionář**

Mrsta Prsta Kouřim

Již samotný název inscenace nás odkazuje k prvorepublikovým, respektive druhorepublikovým filmům a k osobnosti herce Oldřicha Nového. Představení nás přenesení do éry filmů pro pamětníky... i když s nadhledem a nadsázkou vtipné parodie. Sladkobolný příběh o tom, jak chudá schovanka ke štěstí přišla zásluhou šlechtného milionáře, je vyprávěn s velkou invencí a tvořivostí. Inscenace hýří množstvím gagů, scénických nápadů a reklamních spotů. Nejde tu o to, o čem se hraje, ale jak. Nabízí kritický pohled na konzumní společnost a prostoduchou zábavu, které jsme často v poslední době svědky.

... přání herců, kteří takové zadání předložili režisérce Lence Chaloupkové. Ta si důvtipně poradila i s jmény postav, kdy žena starosty byla hamizná La Cottová, jejich dcera Mila Stale a o majitelce střelnice se dalo říct, že Pallee Yeeto. Zato střelec Wes byl Leeny a zlosyn, co chtěl zbohatnout, se jmenoval Don Mamon. Dost práce na scéně měl představitel Kulky, tedy střely vycházející z revolveru a často minoucí cíl. Aktérům vystoupení se však podařilo neminout pozornost publika, které je ve svém hodnocení pochválilo.

Václav Veselý

Olda na pověry (ne)věří...

Tak mě napadlo – proč se herci před představením nakopávají, a dokonce po sobě plivou?! Jistě, vysvětlením může být, že všichni amatérští herci jsou tak trochu „máklí“. Normální člověk by totiž těžko zadarmo trávil hodiny a dny svého volného času memorováním textu a nacvičováním pohybů, aby se pak nechal nalíčit k nepoznání, navlékl se do páchnoucího nepadnoucího kostýmu a šel se produciovat na jeviště, kde oslňují reflektory, je příšerné vedro a kde na něj upírají oči desítky a stovky lidí plných vyzývavého očekávání. Aby to nestačilo,

dostávají se nekonečné trýznivé chvíle, když vypadne text a není slyšet náповědu, je vyslovena zcela jiná replika z jiné části této hry, anebo z úplně jiné hry, když se postava na jevišti přihrabe v nesprávném momentu a má svou nelogickou přítomnost nějak objasnit (jinak než potupným vycouváním zpět do zákulisí). Občas hrozí, že se „podělá co může“, takže herci padají z jeviště, vyslovují jinak nevyslovitelné přebrepty, zřítí se kulisy nebo dochází k jiným katastrofám. A pokud se nestane nic z uvedeného, může se ukázat, že hra je neskutečná blbost a diváci celé představení odměňují hlubokým tichem a vrzáním sedadly. Tomuhle všemu je, pochopitelně, nutné předejít. A herci mají celou pokladnici „zlomvazků“, tedy pověr, jejichž provedením se předem zažehná jakýkoli neúspěch. Nejběžnějším zlomvazkem bývá kombinace „symbolického trojplivu“ (tedy „tfuj tfuj tfuj“) a náznaku nakopnutí kolenem. Na to se správně odpovídá „jdi k čertu“, aby zlomvazek platil. Upřímně – někteří herečtí kolegové poněkud ignorují tu „symboliku“ a „náznak“, takže dochází k nehoráznému poprskání a bolestivým nakopnutím do hýždí... i jinam. Pokud si ale vzpomínám na své herecké zkušenosti, jen málokdy zaznělo ono „jdi k čertu“, čímž ovšem zlomvazka nemohla platit! Pak je logické, že jsem opakovaně býval svědkem všemožných kiksů a zažil hojnost horkých chvil na jevišti, včetně mých vlastních. Všem „nemilému“, co se přihodí během představení, se dá smát až *ex post*. Ale to „nejpovedenější“ se vryje do paměti a přemění se v jedinečné koření, díky němuž se i docela normální lidé dobrovolně vydávají vstříc bizarním hereckým dobrodružstvím. Tfuj tfuj tfuj! (OR)

Důvěra poroty v pověru:

„nakopnutí (a poplívání) před představením“

Václav Veselý: 25 % (praktikuji, pro jistotu)

Kristýna Urbanová: 90 %

Oldřich Randula: 60 %

Celkové skóre: 58 %

V(n) Soutěž pozorného diváka

Minulý týden odstartovala soutěž pozorného diváka velmi úspěšně, protože valná většina odpovědních lístečků obsahovala správnou odpověď. Chcete také soutěžit a nevíte jak? Po shlédnutí představení vyplňte ve foyer divadla soutěžní kupón s otázkou vztahující se k dnešní hře. Bude-li odpověď správná, automaticky se dostanete do závěrečného slosování. Učinit tak můžete po každém soutěžním představení a tím zvýšit svou šanci na výhru. Hned tři vylosování získají permanentku na příští ročník Voskovcovy Sázavy. Slosování proběhne před závěrečným představením, v pátek 25. října 2024.

Dnešní náповěda pro čtenáře Vosk(n)ovin zní:
Dnes zaměřte zvýšenou pozornost na forbný (krátké předscény).

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: zelená nebo khaki

Do slosování postoupily všechny odpovědi obsahující jednu nebo druhou barvu ze správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Sudcholský divadelní spolek SUD navázal na předchozí divadelní činnost v Suchdole v roce 2006. Jeho vůdčími osobnostmi jsou manželé Chaloupkovi, kteří pro divadlo píší autorské texty. Ty poté Lenka Chaloupková režiruje. Se svými inscenacemi soubor dosáhl mnoha úspěchů, opakovaně se účastní hlavního programu festivalu Jiráskův Hronov.

WES je svižná westernová komedie o překonání vlastní pohodlnosti. Na jevišti hrála živá kapela, diváci si užili akční scénografii a hodně pohybu, až téměř akrobacie. Nakonec byl padouch potrestán, dobro zvítězilo nad zlem a Wes Leeny se pravděpodobně oženil s dívkou Mila Stale.

Jak to vidí porota...

Rozhovor s Lenkou Chaloupkovou, režisérkou představení WES

Zajímají nás Vaše divadelní začátky... jak jste se dostala k divadlu?

Byla to úplná náhoda. Jednou u nás doma zazvonil místní oddaný ochotník Petr Toufar s nápadem, že bychom se mohli hudebně zapojit do jeho díla a jeho režie. Mně to tenkrát učarovalo, protože byly vyslyšeny moje nápady na to, co a kam zapojit. A protože jsem se cítila v tom prostředí velmi komfortně, tak nás postupně vzali i na různé přehlídky, a to bylo tak inspirativní, že jsem se rozhodla tam setrvat. Druhý důvod byla moje maminka, která hraje ochotnické divadlo velmi dlouho.

Vždy jste tíhla k režii? Většinou nám režiséři říkají, že jsou režiséry z nouze nebo z leknutí...

(smích) Ono se i říká, že režie vznikla tak, že někdo sešel z jeviště dolů a viděl tu hrůzu, co se tam odehrává. Já jsem nikdy na jevišti nestála, ale mám tu výhodu, že jsem se vždycky účastnila té hudební složky. Takže když ostatní svolili, tak jsem se nabídla, že budu režirovat, ale souvisí to hlavně s tím, že posledních asi deset let děláme autorské věci a my s manželem k tomu píšeme scénáře. Cítím tu možnost, že bych to mohla režirovat, protože ty texty jsou naše.

A není to trochu problematické - režirovat svůj text, říká se „zabíjet vlastní nápady“?

Myslím, že kdybychom ty texty nedělali my, tak je vlastně nikdo jiný neinscenuje. Smysl není v tom, že bychom si psali texty do šuplíku a pak přemlouvali herce, aby je hráli, ale spíš se společně s nimi snažíme najít témata, která nás zajímají. Ty texty jim píšeme tak říkajíc na míru, na tělo, takže proto doufám, že ta spolupráce funguje.

Stalo se Vám někdy, že jste musela odejít ze zkoušky nebo že jste chtěla s divadlem

Rozhovor s Janem Mráčkem, představitelem role Dona Eliase Mamona

Jak jste se k divadlu dostal Vy?

K divadlu jsem se dostal relativně náhodou. Nastupoval jsem v deseti letech a tehdy divadlo ještě fungovalo jako kroužek pod základní školou, který shodou okolností vedla moje třídní paní učitelka ze 2. a 3. třídy. Když mi bylo asi 9 let, tak jsme byli na představení, které se mi líbilo a říkal jsem si, že by mě něco takového asi bavilo dělat.

Vaše postava v tomto představení je záporná. Hrají se Vám lépe kladné role nebo „záporáci“?

Vlastně asi nerozlišuji mezi kladnými a zápornými postavami. Role, které se mi hrají líp, jsou ty, co nejsou tolik založené na pohybu. V naší sci-fi hře „Za pět minut dvanáct“ jsem hrál robota. To byla role, která mi sedla asi úplně nejlíp.

Jak jste na tom se zpěvem?

Myslím, že hudební sluch mám a slyším, že zpívám špatně... takže radši nezpívám (smích).

Měl jste radost, když jste byl obsazen do role Dona Mamona?

Měl jsem hroznou radost, protože je to první záporná role, kterou jsem kdy dostal, a hrozně jsem se těšil i na to porovnání s kladnými rolemi, které jsem hrával celou dobu předtím.

Je ve hře nějaký okamžik, který jako diváci nevnímáme, ale Vám je při něm tzv. „horko“?

Takových je tam spousta. Asi nejsložitější je na začátku – ve střelnici, kdy vylezu na štafle a mám čistě trefit terč. Je to můj první výstup, pozornost se zaměří přímo na mě, a ještě mám vylézt na štafle, kde se vlastně nemohu ničeho držet. Tam se vždycky modlím, aby se to se mnou nějak nezamotalo a abych nespádl, protože by to hned na začátku pochroumalo pověst toho „záporáka“.

„praštit“ úplně?

No... jsou momenty, kdy člověk má divadlo radši a kdy ho má rád míň, ale nikdy to nedošlo tak daleko, že bych uvažovala o tom, že s tím skončím nadobro. Důvodem je náš soubor, který je vynikající a jsem moc vděčná, že drží takhle pohromadě a že ho nerozdělily ani takové věci jako covid atd. Je to ale i proto, že mám velmi ráda to celkové české divadelní amatérské prostředí, a toho bych se jen velmi nerada vzdávala.

Poslední otázka cílí na Váš vztah k pověrám obecně, a jak to vidíte s pátkem 13.?

Věděla jsem, že tahle otázka přijde a byla jsem připravená, že když se nám tady představení nepodaří, říct, že to bylo pátkem 13., ale musím soubor pochválit. Myslím, že se jim to vesku vydařilo, takže pátek 13. asi bude mít i nějaké super šťastné stránky. A jinak jsem pověřivá velmi, a vždycky když nám přeběhne přes cestu černá kočka, tak musíme zastavit a počkat, než projde někdo jiný (smích). A v divadle, myslím, je pověřivý každý a každý tak nějak doufá, že ten divadelní bůh nakonec zasáhne v jeho prospěch.

Václav Veselý

Představení bylo dynamické, plné nápadů, efektů... dá se říci. Ocenil bych variabilitu scény, protože na scéně byla spousta štaflí a ty dokázaly zahrát jakoukoliv scénu a jakoukoliv dekoraci. Pro herce to bylo fyzicky náročné, jsem rád, že to přežili bez úrazu.

Kristýna Urbanová

Představení jako takové mě až tak nezaujalo, nezaujal mě až tak děj, ale líbilo se mi herecké výkony, a hlavně se mi líbilo, jak zpíval sbor.

Oldřich Randula

Živé, milé, rozpochybované, trochu studentské, ale asi záměrně. Celkově příjemné, oddechové.

Jak to vidí divadelníci...

- mně se líbilo, jak byla perfektně propojená muzika s představením, protože krásně najížděly písně a zase odjížděly, propojovaly se s dějem, takže to byla harmonie
- bylo to krásné, myslím, že nasadili hodně vysokou laťku
- co vše dokázali vytvořit ze štaflí – koleje, prérii, letadlo... to je „mega hustý“
- představení mě mile překvapilo a pobavilo
- nestačila jsem se divit všem těm krásným nápadům
- skvělé zahájení přehlídky

Výsledky hlasování

líbilo	40
líbilo s výhradami	4
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz